KAJ JE TO SREĆA?

Juril sam z biciklom kroz grad. Prohujal sam kroz praznu gradsku tržnicu. Odrasli ne kuže da nije zanimljivo vozit se po novoj lepoj biciklističkoj stazi na Peteranskoj. Ovo, da voziš slalom između praznih štandova na tržnici, e to je izazov. Skrenul sam iza najfensi zgrade u gradu (one kaj svetli po noći, u kojoj je gradonačelnik). Popodne tam nema nikoga i od iza ne zgleda tak fensi. Na nekim malim kućama iza nje nema fasade, vide se crvene male cigle i to je baš *cool*. Tam je ogromna slika nekog čovjeka. Dugo nisam znal ko je i išel mi je na živce. Bil sam ljubomoran, zakaj on opće zaslužuje da je njegova glava prek celog zida!? Nekad sam se namjerno zabušil z biciklom u njega, ali sad mi je postal drag. Znam i da se zove Fran. Kad sam sâm i kad mama, kao i uvijek, radi po cele dane, sjednem na pod, naslonim se na njega i jedem sendvič z Robina. E, to je sreća… Nekad mu i velim kaj me muči, a on je super dobar lik, uvijek sve posluša i ne srdi se na moje gluposti ko mama i svi drugi. Brzo mi to dosadi, onda uzmem bicikl i zaletim se kroz centar. Da vidite naš novi koprivnički centar, tak je sad lepi, šareni, novi… Imamo fontanu koja menja boje, po kojoj se moreš vozit s biciklom. Al ne smeš! Ak se voziš kroz nju, na tebe viču babe koje prolaze pokraj. Ne kuže one koji je to gušt, sloboda i olakšanje kad je vruće ko u paklu, a voda iz fontane te onak lepo poprska dok projuriš z bicikom. Neopisivo!

Na sred trga imamo nekakvo železno drvo. Bog te pitaj ko se to setil dopelat tam?! Dugo već zamišljam da ga bum preskočil z biciklom, onak kak sam to videl u igrici. Nemreš preskočit celo drvo jer je visoko, preskočil bum ono dole na čemu se sjedi. Zaletel se bum od parka, pa kaj bu! Vidim se kak završavam u onom dućanu sa ženskim gaćama, pa kaj… to bi značilo da je skok uspel…

Bože, mislim da su svi čuli i vidli! Tres! Moj neslavni let… Zaustavilo me je prokleto železno drvo. Krv je šiktala z kolena i još od nekud. U pomoć mi je dotrčal konobar z Pivnice. Dok sam ležal na podu, malo me nasmijal taj konobar. Bogec je bežal, a dost mu je trebalo jer je, znate, malo puniji... Nisam se mogel smijat, bolelo me ko sam vrag. Na podu sam skužil da na tom prokletom drvetu piše: „O grad, moj grad, kak lep i čuden jesi!“ Fran Galović. Pa to je isti onaj moj lik, moj prijatelj. Nikad nisam videl da to tam piše… Bolelo me kad su me dizali, pomislil sam: „Bem ti i železno drvo i Galovića i mene bedastog!“ Al dobro, skužili su da nije ništ slomljeno, krv su zaustavili, ja sam pri svijesti. Bolelo je jako, al sam rekel da je u redu i da ništ ne boli. Bojal sam se da ne vele mami i ne zovu hitnu… Kak pokunjena mačka vukel sam sebe i bicikl kroz centar prema doma. Polako… Trpel sam jake bolove... Na našoj drugoj fontani u centru posadili su tak šareno cveče da nemreš ne gledat u njega, a poprek je onaj sladoledar sa sladoledom z aparata. Uf, njega tak volim! Tak mi se jel taj sladoled, al nisam imal novca…

I onda sam skrenul u park. Kak je tam dobar hlad u ljeti… Već je bil sumrak, a sad su, makar je ljeto, ostavili u parku božićne lampice. „Kaj su poludeli?“ mislil sam si prije. A sad kad se navečer vozim kroz park z biciklom (kaj se ne sme inače), baš mi je lepo i nekak je malo romantično, iako ja nemam curu i ne kužim se u te stvari…

Došel sam do TKZ-a (naš se trg sa sto zgrada tak zove.) Mi živimo u staroj zgradi, a tam je i jedna novija, lepa, šarena, nju zovu Papagajka. Naša nema ni lift, mi smo na četvrtom katu (kak bum se dovlekel gore, nemam pojma.) Znate, dok nemam kaj radit, odem u tu Papagajku i vozikam se z liftom gore-dolje, to je super! Ne da imaju jedan, imaju više liftova u toj Papagajki (ne kužim zakaj ju tak zovu, opće nije jako šarena i baš je lepa). Ponekad se skrivam iza tegli s cvečem u hodniku jer čekam da ljudi odu i ne viču na mene jer znaju da nisam iz zgrade. Već me poznaju. Ja već isto tam poznam neke ljude. Često čujem mladi par s djetetom, uvijek se srećemo pa sam ih zapamtil. Užasni su! Žive u tak fensi zgradi. Pa u toj je zgradi živel i naš gradonačelnik, prije neg se preselil u kuću, tak bar veli mama. Ja ga nikad nisam videl, valjda se nije vozil z liftim, on je sigurno išel stepenicama da bude fit. Gradonačelnici moraju bit fit i dobro zgledat, a ne kak onaj konobar z Pivnice. Kad odrastem, i ja želim bit fit… Da, taj par izađe iz lifta i nikad ne govori nikaj lepo: „Jučer smo dugo čuli buku u zgradi poprek... Na dječjem igralištu su se neki klinci potukli (jedan od njih sam bil ja). U zgradi čistačica baš sad pere podove dok mi idemo van…“ „Pravi su Podravci“, rekla bi moja mama, mada ne kužim kaj to točno znači. Znam samo da ih ne volim! Da ja živim u toj zgradi, nikad se ni na kaj ne bi žalil.

Preležal sam celu večer. Mama je došla kasno, umorna. Rekel sam da mi se spava i pokril sam se do grla da ne vidi ogrebotine. Nisam se ni presvlačil da ne vidi krvavu majicu i hlače. Povjerovala je da sam umoran jer je i ona bila. Videl sam da su joj oči crvene, a usnice suhe. Poljubila me i otišla spat.

Kad su rane prešle, crnjavke manje bolele, opet sam uzel bicikl. Vozil sam se polako jer nisam još mogel brzo. Do nove sinagoge. Sad je to tak lepa zgrada, ili bude. Na njoj rade neki čudni ljudi, stranci. Znal sam otić do tam da ih gledam. Baš su zanimljivi, mada sad sve više ima nekakvih takvih po gradu. Jedan mi je jedanput dal sok. Uzel sam, makar sam se setil mame koja govori da od stranaca nikaj ne smemo uzimat, ali sam uzel. Bil sam žedan. Sok je bil super, mislim da je bil iz Eurospina.

Dosada me naterala do srednjaka. Nadal sam se da bum tam koga srel. Nije bilo nikog, glupo vruće ljeto sve je poteralo iz grada, svi su na moru. Mi nemamo novce za more, veli mama. Ak dobi godišnji, idemo se kupat na Šodericu, naše Podravsko more. A moram vam reć da je lepo tam. Tam vam je stvarno ko na pravom moru, puno plave boje, puno drveća i svega. Napravili su sad i šetnicu po kojoj se moreš vozit z biciklom. Mada se ne smeš vozit ni tam zaprav! I baš je na toj Šoderici sve „onak lepo, a naše“ (tak veli moj očuh koga više ne viđam i koji mi fali). Vozil sam se oko nove zgrade kod srednjaka. Tam idem iduće godine, ak bog da, jer mi se taj novi dio baš sviđa. Zamišljam se u toj novoj modernoj školi. Ja za računalom programiram neke super nove programe koji budu promenili svet, kak umjetna inteligencija, tak nekak.

Iza je super moderno veliko igralište sa stazom za trčanje i spravama za vježbanje, još je bolje neg ono novo kod Nemčića. Tu uvijek bježe neki super likovi. Mišićavi, mršavi, neke superzgodne cure u uskim tajicama koje si moj sused zna doć pogledat. Meni su OK, ali su mi nekak umišljene i sve imaju slušalice u uhima pa da ih kaj i pitaš, ne bi te čule…

Od dosade sam smišljal kaj bi. Odbicikliral sam se na PRC (imaš se do tam kaj vozit, pa sam zgubil vreme...). Ne, nisam si popil soka u onom najlepšem restoranu u okolici jer ja za tam novce nemam. Popel sam se gore na brdo, gde je klet. I tam je nekad bil restoran u koji nas je vodil deda prije neg je „otišel“. Jeli smo palačinke z sladoledom i šumskim voćem. Baš su bile fine! A ta klet sa slamnatim krovom… mojeg je dedu podsećala na njegovu klet kakvu je on nekad imal na Galovićevom bregu. Uvijek smo morali slušat priče kak je on v toj kleti ovo i ono… Ah, deda, pokoj ti duši, fališ mi. Gural sam bicikl do gore i onda ga bacil na pod, ionak je sav zvijani (za to je krivo ono glupo železno drvo, kojeg nema ni v jednom drugom gradu). S brda sam videl celi naš grad. I Podravkinog pevca i silose i našu zgradu. Nikak nisam mogel videti železno drvo ni onog svog prijatelja Frana. Setil sam se da bi mogel fkrasti dalekozor susedima, stoji im na balkonu i nikad ga ne koriste. Onda bum z njim videl sve kaj hoću, jedva čekam.

Dok sam se vozil doma, razmišljal sam kaj je to sreća. Jedanput smo u školi morali napisat sastavak o sreći. Naravno da sam dobil kolca, nisam ja za pisanje, ja se znam vozit na biciklu i programirat. Za tu sam topčinu dobil poštene batine od očuha, sjetil sam se toga svega jer me je od tih batina dugo sve bolelo, skoro isto kak i sad.

Kad sam se vratil u centar, konobar z Pivnice me prepoznal i pital me jel sam dobro i malo smo se razgovarali. Dal mi je novce za sladoled. O, kak sam bil sretan! Otišel sam si kupit onog sladoleda z aparata i sel sam si, pogodite kam, na ono železno drvo. Jer to je drvo i klupa za sjedenje i moreš si i napunit mobitel na njemu, to je pravo moderno čudo… Pokraj mene je prošel gradonačelnik sa ženom. U onoj zgradi Papagajki, jedna gospođa je onom mladom paru jedanput pričala da je u njezinom stanu živel gradonačelnik sa ženom koja je nekad bila misica. Baš sam ju sad dobro pogledal, onak zbliza. I stvarno je lepa, nema kaj. Nemojte krivo shvatit, ima ona godina, ali takvu si bum ja ženu našel, tak lepu, samo mlađu. I bil bum programer, al ne bum otišel z naše Koprivnice u Ameriku. Tam je glupo i nesigurno, tak veli moja baka. Bil bum bogat i sretan u našoj Koprivnici.

U glavi mi je odjedanput sinulo da sad imam još dva prijatelja. Nije mi samo prijatelj Fran na muralu, kakva glupa reč, prije sam mislil da to ima veze s rijekom Murom, kaj se nemre jednostavno zvat slika?
No dobro, imam dva nova prijatelja: konobara z Pivnice i železno drvo.

Da… Sreća je imat prijatelje, kupit si sladoleda z aparata i sjedit pod železnim drvom kakvog nema nigdi drugdi. Na našem lepom novom trgu u našoj lepoj Koprivnici!